

**Píseň: S360 – V nebi je trůn, 1.-3. sloka + modlitba; Oddíl
k výkladu: Zj 7, 1-9**

Milí,

na posledním setkání jsme se věnovali závěru Zj 6. Ten hovoří o Beránkově rozlomení páte a šesté pečeti – sedmá musí počkat (Zj 7!). Po prvních čtyřech pečetích – zcela mylně známých „jezdcích apokalypsy“ – hovořila Bible o opaku: O těch zachráněných. O těch, kteří *odmítli* žít podle lidské přirozenosti, normálnosti, tradic.

Ti tak byli zabiti pro slovo Boží a svědectví o něm. A *tito* – již v nebesích! – *křičeli velikým hlasem* na Boha. A křičeli: Kdy už Bůh vykoná soud a trest za ty, kteří je zabili. Jak zvláštní je biblické vyprávění o nebi a svatosti! Jak opačně k lidské tradici „uzamknuté“ v prvních čtyřech pečetích!

Odpovědi se jim nejprve nedostalo – místo toho dostali bílá roucha. A měli počkat, protože ještě další *zemrou* a doplní jejich počet. Jak zvláštní jsou biblická vyprávění o Božím království!

Po rozlomení šesté pečeti konečně nastoupily obrazy „konce světa.“ Zemětřesení, zčernalé slunce, krvavý měsíc, padající hvězdy atd. Centrem však byl *strach* těch, kteří byli na zemi – v opaku k těm, kteří *křičeli na Boha v nebi*. Velmožové, králové, vojevůdci (první čtyři pečeti) – ale i otroci – všichni prchali do hor. A prosili je, aby na ně padli a usmrtili je. Protože na to všechno spoléhali – místo na Boha. Na to vše, co nevyhnutelně končí, hroutí se, rozpadá.

Tak i dnes úplně stejně mnoho lidí věří, že i smrt a „nic“ po smrti jsou lepší varianta než Bůh. A jeho spravedlnost. Tak opakovaně hystericky křičí, pláčou, naříkají a prosí o smrt z rukou „svých“ „božstev.“

Stopka

Poté se jakoby „zastavuje čas.“ Jako i pátá pečeť *přerušila* to, co lidé dobře znají jako svou realitu – a nabídla pohled Boží, biblický. Tak i nyní před sedmou pečeti.

Na scénu nastupují čtyři andělé, kteří zcela zastavují vanutí větru. Také ve známém obrazu „dusna/ticha před bouří.“ Zejména však v obrazu *zastavení* všeho. I těch hrůz, před nimiž prchali zejm. králové a mocní. I to vše *plně podléhá* Bohu. A když řekne „stop,“ musí se zastavit.

Tak všechno napjatě čeká, „co bude dál.“ A tím je: Příchod *dalšího* Božího posla (ř. angelos) – od „východu.“ To je významný biblický termín zejm. v SZ – tam někde je jakoby ráj/Eden. Tam byla Asýrie a Babylon. Tam vychází slunce – a v křesťanské obraznosti je sluncem *Kristus*, tedy Beránek, sám.

Také proto drží v ruce pečetidlo *živého Boha* – také v opaku k pečeti již rozlomeným. A *okřikuje* ty první čtyři anděly – překvapivě: „Neškod'te....!“

Neškod'te

Ale *výhradně* světu *mimolidskému*. Je jim explicitně zakázáno škodit zemi, moři, stromům. Tedy tomu všemu, na čem člověk závisí svou existencí. A také tomu všemu, co je zároveň *zkřiveno* lidským hříchem – srv. závěr Gn 3. A nápadně to dokládá i dnešní očividné znečištěné vody moří i oceánů, vzduch i otrávená země. Hřích zásadně *zkřivuje* i *mimolidský* svět.

Ale i jim mají neškodit *jen na chvíli*. Tento pátý anděl musí ještě něco stihnout – právě oním pečetidlem. Kterým *nejprve* označí *služebníky*, dosl. *otroky* (ř. douloi), našeho Boha na čelech. Podobnost s Kainovým znamením je nasnadě – a *má* být. I to bylo *ochranou* Kaina!

Šlo také o přeznačení „ocejchovaných“ otroků – zejm. opakovaně utíkajících. Také o očividné patření Bohu. A také jako opak „znamení na ruce,“ vlastně skrytého, bez kterého nepůjde později obchodovat. *Nelze* skrýt město na hoře a nikdo neskrývá zapálený svícen pod nádobu!

Označení

Ani zde však Bible netají, že ani tito *otroci* Boží *nejdou* vyňati z hrůz a zla lidského světa. Jejich označení přichází až *po* předchozích pečetích! A i po označení *nejdou* „vzati vzhůru!“

A pro křesťany překvapivé: Jde o označené, svaté, vyvolené z... židů! Tedy *ne* nejprve z křesťanů! Při jen troše pokory a pravdy pochopitelně: Ježíš byl žid, nikoli křesťan. Prvotní „křesťané“ byli židé, kteří „jen“ navíc vyznávali Ježíše z Nazareta jako Mesiáše (a k jiným mesiášům se po staletí přiznávali jiní židé). A kdyby někdo pochyboval: Takto „zapečetění“ jsou ze *všech* kmenů Israele. Navzdory vině každého z kmenů – i jejich odlišností. Přednost spásy židů před křesťany připomíná také např. podobenství o Marnotratném synu.

Jejich počet pak bývá obvykle chápán zcela mylně – pod vlivem úchylného fundamentalismu, který jako jediný na světě říká, že něco můžeme *nevykládat*, neinterpretovat. Uvedených 144.000 totiž *není* počet „hrozně malý.“ Takový připadá nám v naší perspektivě (ale byl by i v době sepsání!).

Opak je pravdou: Jde o číslo *nepředstavitelně vysoké* – pokud ho chápeme *jeho vlastní dobou* a významem. Už tisíc je počet vlastně nepředstavitelný – jak velká je hromada tisíce jednokorun? Dvanáctka je číslo *nadměrné plnosti* – a to vše je pak znovu dvanáctkrát. A připomeňme: V dané době číslice *neexistují*, i v Římě jde o *písmena*. V hebrejštině a řečtině často o *slova*. Tedy bychom správně měli číst: Počet označených byl „nepředstavitelně velká hromada nadměrných plností nadměrné plnosti.“

O to horší je vytržení z kontextu např. Svědky Jehovovými, kteří běžně říkají, že *jen tak málo* bude zachráněno. Ačkoli hned další verše vyprávějí o dalším, *ještě větším*, ještě *nepočítatelnějším* zástupu. Tak milosrdný je Hospodin Bůh!

A právě na židech je zřejmá také dvojznačnost Boží pečetě: Zejm. ve dvacátém století byli židé také na očividně označení, oceňováni. Jako ti, kteří „věří Bohu židovským způsobem.“ Což je na jednu stranu velmi příkladné, na druhou také zdrojem agrese a zla ostatních. Ani to Bible netají. Tak je blázen ten, kdo si myslí

opak – aby na nás víra nebyla vidět vůbec. Nebo že ji svět *nebude* nenávidět. Že můžeme být „zadobře“ se světem – tím méně „světským.“ Copak byli praotcové? Proroci? Kristus? Apoštolové?

Výčet

Poté následuje výčet jednotlivých „kmenů“ Israele. A písmácký evangelík si samozřejmě všiml, že...

... jeden kmen *chybí*! Vyjmenujme tedy Jákobových dvanáct synů – a zjistíme, který nám zde chybí. V textu je nahrazen jedním z *Josefových* synů – Manasesem. Chybí kmen Dan.

Třetí podivností je také změněné pořadí: Rúben, Simeon, Levi, Juda... zde ale úplně jiné. Kmenem Juda Jan začíná, protože *to* je *ten* kmen, který vlastně sledujeme drtivou většinu našich „svatých Písem.“ Oni je sepsali tak, jak je známe (srv. Samařský kodex). A z jakého kmene byl Ježíš?

Ale proč tedy chybí ten Dan? Opět stejně jako pečeť od Boha na čele, to má *dvojaký* význam. Kmen Dan je v SZ opakovaně velmi problematický až zlý (srv. zejm. Sd 18). V Jákobově závěrečném požehnání je přirovnán k hadovi. Jenže v Dt také ke *Ivu* (jako právě *Juda* – srv. Gn 49, 17 a Dt 33, 22). A obraz *hada* je také sám *dvojaký* – od obrazu pokušení, zla až d'ábla až po obraz moudrosti, záchrany, opatrnosti (srv. zejm. Mojžíšovu hůl na poušti).

Hle, jak Bible *očekává* naši dobrou znalost biblických údajů a vyprávění – od Jákobových synů přes prvotní příběhy až po různost významů stejného pojmu! Však už církevní otcové meldují pořád dokola: „Bez dobré znalosti Starého Zákona *nelze* správně rozumět Zákonu Novému...“ (např.: Sv. Augustin, Jeroným („Neznalost Písem je neznalostí Krista“) atd.).

Tak se nám tato symbolika ukazuje být složitou. Dvojnásob, když *nevíme*, z jakého kmene vlastně byl Ježíš!

Tak se ukazuje, že Jan dost možná udělal prostě chybu. Geografických, jazykových, syntaktických, pravopisných i dalších chyb je přece Bible *plná*. A zrovna „janovské“ spisy si často dělají, co chtějí – právě pro zdůraznění zvěsti (např. v J je Ježíš ukřižován v době, kdy v ostatních podáních sotva začíná večeři s učedníky). A

zvláštním způsobem je Bible plná také „teologických chyb:“ Tolik vyprávění je o *mylných* lidských teologiích, vírách, pověrách, ideologiích!

Dvojakost

Také dvojakost je ale vlastní celé Bibli od počátku. Už v prvních *dvou* příbězích stvoření světa (Gn 1+2). Ve vytrvalém *opakování* toho samého – s odlišnostmi (Desatero!). A stejné zřetelně platí i v tomto oddílu: Už samotná pečeť Boží na čele je znamením *dvojakým* – je znamením Boží milosti a přízně. Naší oddanosti *Jemu*. Ale pro zlo a hříchy lidí je pro ostatní důvodem k nenávisti a pronásledování takto označených. Stejně jako je stejné znamení myšleno už v Gn 4.

A stejné bude pokračovat také druhou částí – už v. 9 je zároveň velmi radostný a nadějný (*jsou* v Božím království!), a zároveň hluboce smutný. Jak o tom mluví předchozí oddíl – jde o zástupy *mučedníků*. Kteří mají „doplnit počet“ těch ze závěru Zj 6. A kdyby někdo pochyboval, mají stejné *bílé* roucho – tj. mučednické, vyprané v *krvi* – své i Beránkově. Který sám je *mučedníkem*!

Závěr

Tak Zj 7 *zastavuje* celé dějiny a čas, „který nezastavíš.“ Bůh *zastavuje* člověku nezastavitelné – a činí tak pro *spásu*, záchranu lidí. A tuto *spásu*, záchranu *nelze* skrývat („pečeť na čele“). Ale lidský svět ji nenávidí – převrácen hříchem. Vždyť v první řadě patří *ne naší skupině*! Nejprve jsou označeni a zachráněni *nekřesťané*. A vzhledem k dějinám vztahu křesťanů k židům dokonce *nepřátelé* – srv. „ukřižovali nám Pána Krista“ apod.

Což bylo ještě troufalejší a „hloupější“ v době kolem r. 100-120 po Kr., kdy byl mocenský vztah obrácený. Židé pronásledovali křesťany. Vyháněli je, kamenovali (Štěpán, Pavel...), odmítali.

A přesto, v době *vlastního* strašného pronásledování křesťanů ze strany Říma i židů, zvěstoval Bůh i Jan: *Nejprve* budou zachráněni židé.

Jak svatý je Bůh! Jak nekonečně milosrdný!
Bud'me tedy i my svatí, jako je náš i jejich Otec v nebesích.

Píseň: S360 – V nebi je trůn, 4.-6. sloka + modlitba Páně
Rozhovor